

Erica James

ZWALUWZOMER

Kun je een nieuwe toekomst bouwen zonder
het verleden op te geven?

Roman

ERICA JAMES

ZWALUWZOMER

De Fontein

1

De taxi sukkelde over de weg alsof de chauffeur alle tijd van de wereld had om de korte afstand van het station naar het rivierdorp Linston af te leggen.

Op de passagiersstoel zat een gespannen Alastair Lucas met een knoop in zijn maag, een toestand die bepaald niet werd verbeterd door het irritante geratel van het portier naast hem. Hij was geneigd het een flinke stoot met zijn elleboog te geven om te kijken of het geluid dan zou ophouden, maar hij geloofde niet dat de taxi-chauffeur dat op prijs zou stellen.

Om zijn onrust te bedwingen verlegde hij zijn aandacht naar wat er buiten te zien was: een hemel die bezaaid was met witte schapenwolken en een fel schijnende zon. Het moest die nacht hebben geregend, want de natte weg glinsterde in het vroege ochtendlicht. Het tafereel was hem heel vertrouwd en toch zag hij het met een nieuwe blik nu hij het vergeleek met de weelderige en gevarieerde landschappen die hij de laatste negen maanden elke dag had waargenomen.

‘Waar zei u ook weer dat u afgezet wilde worden?’ vroeg de chauffeur.

‘Bij Linston End,’ zei Alastair. ‘Dat is aan de Linston Lower Road.’

‘Een van die exclusieve huizen aan de rivier dus, met gazons tot aan het water. Er staan daar prachtige oude huizen. Ik hou van die traditionele panden, vooral die met rieten daken. Maar het moet een nachtmerrie zijn om ze te onderhouden. Gaat u op bezoek?’ De man dacht waarschijnlijk aan de grote rugzak en de gehavende plunjezak in de kofferbak.

‘Nee, ik ga naar huis.’

‘Een tijdje weggeweest? Naar een mooie plek?’

De man leek geen antwoord van Alastair te verwachten, wat nogal een opluchting was, en praatte gewoon door. ‘Maar ik betwijfel of u een betere plek kunt vinden dan hier. Zoals mijn vrouw

altijd zegt, en die is hier geboren en getogen: er is geen betere plek op de wereld dan de Norfolk Broads. Okidoki, hier is de Linston Lower Road. Welk nummer moeten we hebben?’

‘Er zijn geen nummers.’ Opeens wilde Alastair dit laatste deel van de reis achter de rug hebben. ‘Ik zeg wel wanneer u moet stoppen.’

‘Prima. U zult wel zin hebben in een fatsoenlijke kop thee. Het maakt niet uit waar je naartoe gaat op de wereld, er is niets zo fijn als thuiskomen en een lekker kopje thee drinken.’

‘Het is net na de bocht, na die beukenhaag en het bord van Grebe House,’ zei Alastair. Een lekker kopje thee was wel het laatste waar hij aan dacht. De knoop in zijn maag was nog strakker geworden en hij had een droge mond. ‘U kunt me wel afzetten bij het hek,’ zei hij toen de chauffeur het bord van Grebe House zag, nog langzamer ging rijden en aan het stuur begon te draaien.

‘Nee, nee, als je iets doet, moet je het goed doen.’

Alastair voelde een irrationele angst in zich opwellen toen hij het rieten dak aan het eind van de met heggen omzoomde oprit in zicht kreeg, en hij had zin de chauffeur te zeggen dat hij moest omkeren en hem terug moest brengen naar het station.

Maar dat zou laf zijn. Hij was gekomen om zijn angst onder ogen te zien en het verleden achter zich te laten. Hij vermande zich en dacht terug aan de tijd dat Linston End de plek was geweest waar hij gelukkig was, de enige plek waar hij wilde zijn.

Dertig jaar geleden had zijn oudtante Cora hem het huis nage-laten. Haar vrijgevigheid was geen verrassing geweest; Cora had herhaaldelijk uiting gegeven aan haar wens dat hij Linston End zou krijgen, want ze wist hoeveel hij van het huis hield sinds hij als kind het grootste deel van zijn vakanties bij haar had doorgebracht.

Cora was degene die hem had leren zeilen, die haar liefde voor de Broads en hun fascinerende, maar bedreigde fauna op hem had overgebracht. Toen hij een tiener was, had Cora erop gestaan dat hij een paar vrienden meenam voor de zomervakantie, omdat ze niet wilde dat hij zich verveelde in haar gezelschap.

Lieve oude Cora, ze had hem zoveel gegeven en nu ging hij haar verraden. Zo voelde het tenminste. Zou ze zich omdraaien in haar graf bij de gedachte aan wat hij in gang ging zetten? Hij hoopte van

niet. Hij hoopte dat ze begreep dat dit belangrijk voor hem was, dat hij deze drastische stap moest nemen om weer gelukkig te kunnen zijn.

Toen de taxichauffeur weg was, stond Alastair voor de deur met zijn bagage aan zijn voeten. Er kwam een herinnering van lang geleden bij hem op, de herinnering aan het zevenjarige knulletje dat hier op vakantie kwam. Het was de eerste keer dat hij de zomervakantie moest doorbrengen zonder zijn ouders, acteurs die allebei een hoofdrol speelden in een stuk dat door het hele land trok. Normaal gesproken probeerden ze dat te vermijden, maar in dit geval was er niets aan te doen geweest dat ze allebei tegelijk weg waren, en dus was Cora, een vrouw die niet bekendstond om haar liefde voor kinderen omdat ze er zelf geen had, benaderd om voor Alastair te zorgen. Aanvankelijk had ze er niet veel zin in gehad, maar ze was overstag gegaan onder voorwaarde dat haar achterneef haar er niet van zou weerhouden vogels te spotten en haar niet zou hinderen in een van haar andere dagelijkse bezigheden. Zijn gedrag moest hebben voldaan aan haar hoge eisen, want vanaf die zomer nodigde ze hem elk jaar uit, steeds zonder zijn ouders. 'Het zijn drukke mensen, die tijd voor zichzelf nodig hebben,' zei ze altijd.

Alastair stak de sleutel in het slot van de voordeur, en om zichzelf nog wat langer af te leiden dacht hij aan de knikkende knieën van die zevenjarige jongen op de dag dat de taxichauffeur hem hier voor het eerst had afgezet. Cora was van plan geweest hem zelf van het station te halen, maar om een of andere reden had ze zich op het laatste moment bedacht. Op zijn beschroomde aanbellen had ze de deur opengedaan met een verrekijker om haar nek en de woorden: 'Aha, daar ben je. Mooi. Nou, zet je koffer daar neer, ga naar de wc als je moet en kom dan mee. We hebben geen moment te verliezen. We moeten naar Ranworth Broad om een paar koninginnenpages te bekijken.' Zodra hij had gedaan wat hem was gezegd renden ze halsoverkop het gazon af naar het botenhuis, alsof hun leven ervan afhing.

Zo was het leven met Cora: altijd haast en geen seconde te verliezen. Alles moest uit het leven gehaald worden wat erin zat, want wat had het anders voor zin, zoals ze vaak zei. Ze was een van de

meest spontane en enthousiaste mensen geweest die hij had gekend en zo had Alastair ook zijn eigen leven willen leiden. Het was niet altijd zo gelopen, maar nu was hij vastbesloten om Cora's advies tot op de letter op te volgen.

Hij deed de deur open en liep de grote, achthoekige hal in. De ruime en luchtige entree was altijd een verrassing voor bezoekers. Eigenlijk was het hele huis een slim samenspel van de aparte en traditionele architectuur van de Broadlands. Toen hij de deur achter zich dichtdeed, sloeg zijn hart – dat verraderlijke hart, altijd geneigd tot nostalgie – heel even over bij het vooruitzicht op zijn plannen.

Duizenden kilometers hiervandaan was zijn beslissing een daad van dringend noodzakelijke zelfbevrijding geweest. Maar nu hij zich welkom omarmd voelde door het vertrouwde huis en hij eraan werd herinnerd hoe goed het door de jaren heen was geweest voor zijn welbevinden en dat het hem altijd had weten op te beuren, zelfs als het leven meer leek dan hij aankon, kwam er een lichte twijfel bij hem op.

Hij zette zijn bagage aan de voet van de trap en liep door naar de keuken achter in het huis. Daar bleef hij voor de openslaande deuren staan uitkijken over het grasveld en naar Linston Mill, aan de overkant van het water. De drie verdiepingen hoge molen was particulier bezit en een van de meest gefotografeerde bouwwerken aan dit stuk van de rivier de Bure. Hij trok ook veel kunstenaars.

De molen, die oorspronkelijk was gebouwd als gemaal voor het omringende moerasland, had iets eenzaam, omdat hij vanaf deze kant van de rivier alleen bereikbaar was per boot. Er was nog een andere manier om er te komen, maar dan moest je een heel eind om over de weg, je auto driehonderd meter van de molen laten staan en een voetpad nemen dat door een dicht bosje kronkelde.

Toen Cora hem oud genoeg achtte om er alleen heen te gaan, was hij vaak naar de overkant geroeid om de eigenaar van de molen te bezoeken, een excentrieke oude man die Cora's beste vriend was geweest. In die tijd had Alastair er nooit bij stilgestaan dat ze iets anders voor elkaar waren dan vrienden met een gedeelde belangstelling voor vogels, maar nu hij volwassen was, vermoedde hij dat er meer aan de hand was geweest.

De laatste tien jaar was de molen het tweede huis geweest van een stel architecten uit Londen, die hem hadden gemoderniseerd en hem af en toe verhuurden aan vrienden. Linston End was voor Alastair ook een tweede huis geweest, tot hij en Orla twee jaar eerder, kort voor zijn zestigste verjaardag, permanent van Londen hierheen waren verhuisd. Dat waren ze altijd van plan geweest sinds hij een lange carrière als bankier en vermogensbeheerder vaarwel had gezegd. Hij was gespecialiseerd geweest in risicobeheer, wat wel ironisch was gezien het risico dat hij nu, op zijn tweeënzestigste, wilde nemen.

Met die gedachte wendde hij zich af van de tuin en het uitzicht over de rivier en de molen en keek naar het kookeiland, waar naast een glazen vaas vol bloemen een briefje lag.

Welkom thuis!

Ik heb de koelkast gevuld en je favoriete pastei voor je gemaakt – na al dat buitenlandse eten dacht ik dat je wel zin zou hebben in een eenvoudige Engelse maaltijd!

Je bed is opgemaakt en ik heb al je post in een kastje in je studeerkamer gelegd. Je zult waarschijnlijk tot Kerstmis bezig zijn je daardoorheen te worstelen!

Beste wensen,

Sylvia

PS: Neil is van plan over een paar dagen het gras te maaien, als dat uitkomt. O, en hij heeft de heggenschaar moeten laten maken, de motor had het opgegeven.

Sylvia en Neil Finney werkten al jaren op Linston End en voor zover Alastair kon zien, hadden ze het huis en de tuin prima onderhouden tijdens zijn afwezigheid. Weer voelde hij een steek van schuld bewustzijn als hij eraan dacht wat hij hun de komende dagen zou moeten meedelen. Maar wie weet, misschien hadden ze wel zin in verandering.

Sylvia en Neil op de hoogte stellen van zijn plannen was echter de minste van zijn zorgen. Het zou nog veel moeilijker zijn om ze

aan zijn vrienden uit te leggen. Hij wilde graag geloven dat ze blij voor hem zouden zijn, maar hij was bang dat ze zouden denken dat hij gek was, dat het verdriet hem te veel was geworden. Een van de twee dingen die hij hun moest zeggen zou al genoeg zijn, maar de combinatie – twee donderslagen bij heldere hemel – zou heel goed beschouwd kunnen worden als het ultieme verraad.

Hij trok zijn leren jasje uit en hing het over de rugleuning van een stoel, en nadat hij water in het koffiezetapparaat had gedaan liep hij terug naar de hal. Even dacht hij erover om zijn bagage mee te nemen naar het washok, maar in plaats daarvan dwaalde hij over de benedenverdieping van het huis alsof hij zich weer vertrouwd wilde maken met de kamers en de inhoud daarvan. Met elke stap had hij het gevoel dat hij niet alleen was, dat Orla hier was en dat hij zich elk moment zou kunnen omdraaien en haar zou kunnen zien. *Surprise!*

Nergens had hij dat gevoel sterker dan in de serre, die hij en Orla na de dood van Cora hadden laten aanbouwen. Behalve haar studio in de tuin, waar ze zoveel tijd had doorgebracht, was dit het favoriete vertrek van zijn vrouw geweest en het was veel meer haar ruimte dan die van hem.

Hij draaide zich abrupt om en ging terug naar de keuken. Daar schonk hij een mok zwarte koffie in en vervolgens haalde hij zijn mobiele telefoon uit zijn jaszak.

Wie moest hij eerst bellen, Simon of Danny?

2

‘Dus hij is terug?’ zei Sorrel Wyatt toen Simon de telefoon neerlegde. Ze was net klaar met het leegruimen van de vaatwasser, draaide aandachtig de oren van de mokken in de kast dezelfde kant uit, zette de borden zó dat het patroon steeds dezelfde positie had als van het bord eronder en legde het bestek in keurige stapeltjes in de la. Ze vond het vreselijk om de bestekla open te trekken en alles door elkaar aan te treffen.

‘Hij is bij het kriecken van de dag geland en is al thuis,’ zei Simon opgewekt. ‘Hij wil dat we dit weekend allemaal naar hem toe komen.’

Arme Simon, dacht Sorrel. Hij had Alastair deze negen lange maanden gemist als een hond zijn baas, en nu zijn oudste vriend weer thuis was, liep hij praktisch te kwispelen en om zijn as te draaien uit ongeduld om uitgelaten te worden.

Een Siamese drieling was nog een zwakke beschrijving voor de relatie tussen Simon, Alastair en Danny. Ze waren bevriend sinds ze samen op school hadden gezeten en die vriendschap was zo sterk dat Sorrel, Orla en Frankie hadden moeten accepteren dat ze met hun huwelijk de andere twee mannen er min of meer bij hadden gekregen, een soort ‘twee halen, één betalen,’ behalve dat ze er in dit geval twee gratis bij kregen, plus hun vrouwen.

Zelfs op hun huwelijksreis was Simon af en toe weggeglipt om Alastair te bellen, ook al had hij beloofd dat hij dat niet zou doen. Hoe belachelijk het ook was geweest om te verwachten dat Simon zich aan die belofte zou houden, het stak Sorrel nog steeds dat hij het niet had gedaan. Het was dom van haar, maar het was een soort test geweest. Een test waar Simon niet voor was geslaagd.

‘Ik dacht dat hij pas over een maand thuis zou komen.’ Ze liep naar de tafel met de restanten van het ontbijt en de gedeeltelijk gelezen krant van die morgen, waar haar man tegenaan leunde. Op de automatische piloot, maar met een irritatie die ze moeilijk kon verbergen, begon Sorrel alles op te ruimen.

Ze had nooit gedacht dat ze een van die vreselijke vrouwen zou worden die klaagden dat haar man haar voor de voeten liep als hij eenmaal met pensioen was, of die zeurden dat het overgrote deel van de huishoudelijke klusjes altijd op haar bord terecht leek te komen, maar toch was ze precies zo'n vrouw geworden.

Ze was een jaar eerder met pensioen gegaan dan Simon en toen ze haar collega's op de school in Cambridge, waar ze de administratie had gedaan, vaarwel had gezegd, had ze een heel jaar gehad om te wennen aan het thuis zijn en een heel nieuwe dagelijkse routine te vinden. Ze was lid geworden van de plaatselijke tennisclub en had zich op plaatselijke goede doelen geworpen, onder andere door vrijwilligster te worden op Chelstead Hall, dat eigendom was van de National Trust. Het was het soort werk waarvoor haar soort vrouwen was voorbestemd. Simon had zich na zijn pensionering niet gedwongen gevoeld haar voorbeeld te volgen, maar lummelde als een verveelde tiener in het huis rond. Het feit dat Alastair ervandoor was gegaan had ook niet geholpen.

'Verandering van plan, kennelijk. Hij wil ons allemaal daar hebben,' herhaalde Simon. Hij wreef zich in de handen, wat Sorrel onvriendelijk betitelde als een herhaald kwispelstaarten.

'Ja,' zei ze, 'Dat heb je al gezegd.'

'Ik zal Rachel even bellen. En Callum.' Hij barstte van gretige opwinding. Dat kwam ervan als je zo weinig te doen had, dacht ze.

'Waarom?' Het was een nogal onoprechte vraag. Ze wist precies waarom.

'Omdat Alastair ons allemaal wil zien, de hele groep. Hij heeft ons iets belangrijks te vertellen.'

Na even nadenken nam Sorrel de tijd om de waarheid uit hem te trekken. 'Hou je soms iets voor me achter?' vroeg ze. Was het mogelijk dat deze oproep om naar Linston End te komen meer betekende dan een vrolijk samenzijn om de grote held te verwelkomen? Die veel eerder thuis was gekomen dan gepland. 'Hij is toch niet ziek, hè?'

Simon keek haar verrast aan. 'Waarom denk je dat?'

'Nergens om.' Ze zette de potten honing en marmelade in de kast en draaide ze met het etiket naar voren. Toen ging ze de theedoeken op de verchromde handgreep van het fornuis recht hangen.

Ze durfde te zweren dat Simon ze met opzet scheef ophing, gewoon om haar te ergeren.

‘Jij zegt nooit zomaar iets,’ zei hij. ‘Waarom denk je dat Alastair ziek zou kunnen zijn?’

‘Ik weet het niet,’ zei ze. ‘Het kwam gewoon bij me op.’ Haar man had gelijk: er kwamen zelden zomaar dingen bij haar op. Ze was geen spontane vrouw. Niet meer. Spontaniteit had zijn prijs, was haar ervaring. Het leidde tot spijt en dat had ze genoeg. Voldoende voor wel twee levens.

God mocht haar vergeven, maar de reden achter haar veronderstelling dat Alastair vroegtijdig naar huis was gekomen omdat hij ziek zou kunnen zijn – ongeneeslijk ziek – was dat ze eindelijk vrij zouden zijn als hij zou overlijden. Dat zij eindelijk vrij zou zijn.

Het was niet de eerste keer dat een dergelijke gedachte bij haar opkwam, en net als de vorige keren deed het haar pijn dat ze zo gemeen was. Er was natuurlijk een veel waarschijnlijker reden voor Alastairs vroegtijdige thuiskomst. ‘Misschien heeft hij een vrouw ontmoet en wil hij ons over haar vertellen,’ zei ze.

Simon keek gechoqueerd. ‘Een vrouw? Dat zou hij nooit doen! Niet zo snel.’

‘Voor een man is het nooit te snel,’ zei ze nuchter.

Toen ze in het heldere zonnetje de was aan de waslijn hing, haatte Sorrel zichzelf omdat ze zo goed als gewent had dat iemand dood zou gaan, maar ook omdat ze Simon met opzet bang had gemaakt om zijn blijdschap om de terugkeer van Alastair te bederven. Het was onnodig wraakzuchtig van haar geweest.

Jaloezie was een wrede en nietsontziende meester en ze had in de loop der jaren talloze malen gezworen dat ze zich er niet aan zou onderwerpen, maar ze had niets kunnen uitrichten tegen die krachtige gevoelens. In dat opzicht was ze net een marionet en trok een hogere macht dan zijzelf aan de touwtjes.

Aan die touwtjes werd driftig getrokken toen ze Simon om een bloembed zag lopen terwijl hij belde met Rachel en haar vertelde dat Alastair terug was en dat hij wilde dat ze dat weekend allemaal kwamen logeren. Het was een van Simons vele gewoonten om rond te lopen als hij telefoneerde. Hij beweerde dat het hem hielp na te denken.

‘Je kunt toch wel, hè?’ Sorrel hoorde iets smekends in zijn stem. ‘Ja? Fantastisch! Daar zal oom Alastair blij mee zijn. Ik weet dat het een drukke tijd is voor je broer, maar we hopen dat Callum er ook bij kan zijn.’

Sorrel probeerde hun dochter al weken over te halen een weekend naar huis te komen, zonder resultaat. Als je haar moest geloven, leidde Rachel een druk leven, waarin altijd wel iets gebeurde wat belangrijker was dan haar ouders opzoeken. Was het te veel gevraagd om wat tijd vrij te maken en naar Suffolk te komen? Om het gemakkelijker te maken had Sorrel al vaak geopperd dat zij en Simon naar Londen zouden gaan om met Rachel te lunchen, en met haar vriend, die ze nog niet hadden ontmoet, maar het idee liep onveranderlijk op niets uit: op het laatste moment kwam er altijd iets tussen.

En hoor nu eens: Rachel die tegen haar vader zei dat ze het komend weekend vrij was. Ja, natuurlijk was ze vrij. Dit was geen gewone uitnodiging van een saaie ouder, nu ging het om Alastair en die was zo populair dat iedereen altijd deed wat hij wilde.

Daar ging ze weer, dacht Sorrel nijdig, en ze zette de band van een boxershort van Simon met een knijper vast aan de lijn. Had ze dan helemaal niets positiefs te zeggen over Alastair? Hij was al die jaren een goede vriend voor hen geweest, altijd even ruimhartig, vooral in de vele vakanties en lange weekends die ze op Linston End hadden doorgebracht. Geen zomer was compleet zonder hun jaarlijkse pelgrimstocht naar de Broads. Als kinderen konden Rachel en Callum niet wachten tot de vakantie begon, zodat ze hun spullen in de auto konden gooien en konden ontsnappen naar Linston.

Op een keer had Sorrel wanhopig iets anders gewild – ze was in zoveel opzichten wanhopig geweest – en had ze erop gestaan een gîte te huren in Bretagne. Het was een ramp geworden. Bij aankomst hadden ze een kil en vochtig huis getroffen. Het weer had zich van zijn slechtste kant laten zien; het had bijna elke dag geregend, zodat de dagen aan het strand, waar ze zo naar hadden uitgekeken, op niets waren uitgelopen. Simon had hun boeltje willen pakken en zich bij de rest van de groep op Linston End willen voegen, maar toen hadden ze allemaal voedselvergiftiging gekregen nadat ze hadden gegeten in het enige restaurant in het dorp. Zodra

iedereen zich goed genoeg voelde om te kunnen reizen hadden ze bij St. Malo de veerboot genomen. Rachel en Callum hadden de hele weg naar huis zitten klagen dat ze de ergste vakantie ooit hadden gehad en hadden nooit meer ergens anders naartoe gewild dan naar Linston End, om te logeren bij oom Alastair en tante Orla.

Niemand had Sorrel echt de schuld gegeven voor de mislukte vakantie, niet met zoveel woorden, maar het werd het horrorverhaal van de familie, dat bij het minste of geringste van stal werd gehaald. Meestal door de kinderen, die dol waren op Alastair en Orla, wat vaak gebeurt met kinderloze echtparen, vooral als ze veel pret en avontuur te bieden hebben. In dat geval groeien ze uit tot bijna mythische personen, waar geen ouder ooit tegenop kan.

‘Je zult wel bij zijn dat Alastair thuis is,’ had Simon in de keuken gezegd toen ze bezig was de tafel af te nemen, de broodkruimels te verzamelen en de krant weer op te vouwen.

‘Hoezo dat?’ Ze was overvallen door zijn opmerking.

Hij had gelachen. ‘Nou, nu hij er weer is, is het weer net als vroeger, alleen zijn Danny en ik nu ook met pensioen, dus we zullen veel vaker bij elkaar kunnen komen.’ Hij had nog een kort lachje uitgestoten. ‘Het betekent dat ik je niet meer zo in de weg zal lopen.’

‘Daar had ik nog helemaal niet aan gedacht.’ Ze had het vaatdoekje uitgewrongen boven de gootsteen. Natuurlijk had ze dat wel gedaan.

Net als Simon en de anderen had het Sorrel verbaasd toen Alastair een paar weken na Orla’s begrafenis had aangekondigd dat hij wilde gaan reizen om te herstellen van het tragische verlies van zijn vrouw. ‘Ik moet ermee in het reine zien te komen,’ had hij gezegd. Zouden we allemaal niet graag willen gaan reizen om de zin van het leven te ontdekken? Sorrel prikte een knijper op de waslijn, zo hard dat hij in tweeën brak.

Om nog meer glans te verlenen aan Alastairs sprankelende aureool had hij huizen willen bouwen voor de daklozen in Gambia en een nieuw weeshuis in Sri Lanka. Hij had ook een hele serie uitdagende dingen willen uitproberen, zoals wildwaterraften en fietsen in Kenia en Tanzania. Wat had hij willen bewijzen, dat hij het op zijn tweënzestigste nog steeds ‘had’?

En wat zei dat over Simon en Danny?

Dat ze zoals altijd op een hopeloze achterstand stonden, zeker nu hij gebruind, fit en slank zou zijn.

O, het was om gek van te worden, de eindeloze verering van die verdomde Alastair Lucas! Als er enige gerechtigheid bestond in de wereld, zou hij op een dag struikelen over zijn eigen volmaaktheid.

Lees verder in *Zwaluwzomer*

Eerste druk augustus 2020

Oorspronkelijke titel *Swallowtail Summer*

Oorspronkelijke uitgever Orion Books, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

Copyright © 2019 Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp en -illustratie bij Barbara

Opmaak binnenwerk V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 261 4992 4

ISBN e-book 978 90 261 4993 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.